

РЕШЕНИЕ

№ 395

гр. София, 24.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Вяра Русева

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **11195** по описа за **2021** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН

Образувано е по повод касационна жалба, вх. № 38973 от 09.11.2021 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 21047386 от 28.09.2021 г. по описа на Софийски районен съд, подадена от ЗД [фирма], Е. 83183048 , представлявано от С. П. и К. К. с адрес за призоваване [населено място], [улица], чрез адв. М. Г., срещу решение от 09.09.2021 г., постановено от СРС, НО, 7 - ми състав, по НАХД № 5207 по описа за 2021 г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р – 10 - 171 от 16.03.2021 г., издадено от В. Н. С., в качеството му на член на Комисията за финансов надзор (КФН), изпълняващ правомощията на заместник председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, предл.2 във връзка с чл.644, ал.1, т. 2 във връзка с §1, т.51 от ДР на Кодекса на застраховането (КЗ) на застрахователното дружество е наложено административно наказание - „имуществена санкция“ в размер на 3 000 лв. за нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ.

С касационната жалба се релевират доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, поради неправилно тълкуване на материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Освен това, в обжалваното постановление на ЗД [фирма] е била наложена санкция за квалифицирания състав на посоченото

нарушение, което не било предявено в АУАН. Посочено е, че наложената санкция не съответства на тежестта и характера на извършеното нарушение. Сочи се, че неправилно с НП е наложено наказание, извършено в условия на „повторност“, като в АУАН не се съдържа пълно описание на фактите и обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Твърди се, че квалификацията на нарушението е неправилна и неправилно е определена датата на извършване на нарушението. Твърди също, че извършеното административно нарушение се явява маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Наложено наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл.12 от ЗАНН. Изразено е искане да бъде постановено решение, с което да се отмени оспореният съдебен акт и да постанови ново решение, с което да се отмени НП. В хода на настоящето производство касаторът редовно призован, не се представлява.

Ответникът – Комисия за финансов надзор, редовно призован, се представлява от юрк. Г., която оспорва касационната жалбата и моли да бъде потвърдено въззивното решение като правилно и законосъобразно. Депозира писмено становище и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата и моли за потвърждаване на решението.

Административен съд София – град, 4 – ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна: на 03.10.2020 г. в [фирма] е заведена претенция № [ЕГН], в следствие на подадено Уведомление за щета по застраховка „Гражданска отговорност“. Л. преписка е образувана на основание сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективиран в полица № BG/02/120000102429, с която е застрахована отговорността на виновния водач на автомобил „О. К.“ с рег [рег.номер на МПС] по повод настъпило застрахователно събитие – ПТП, вследствие на което е увреден лек автомобил „Пежо 307“, рег [рег.номер на МПС]. На датата на завеждане на претенцията са представени всички документи, необходими, за установяване на претенцията по основание и размер и по отношение на увредения автомобил, на който е извършен оглед. След 03.10.2020 г. от ползвателя на застрахователната услуга не са изисквани допълнителни документи, относими към основанието и размера. На 04.02.2021 г. в КФН е постъпила жалба от К. П. относно забавено произнасяне по претенция № [ЕГН], заведена при касатора. На 08.02.2021 г. касационният ответник е изискал от [фирма] подробни писмени обяснения по случая. Отговорът е постъпил на 17.02.2021 г. Междувременно на 15.02.2021 г. застрахователят е изплатил застрахователното обезщетение в размер на 682,05 лв.

ЗД [фирма] не се е произнесло по посочената регресна претенция в законоустановения срок, регламентиран в чл.108, ал.1 от КЗ, в който е посочено, че в срок 15 работни дни от представянето на всички доказателства застрахователят трябва да определи и изплати размера на своето задължение по предявената претенция, или мотивирано да откаже плащането по застраховка „Гражданска отговорност“. За констатираното нарушение свидетелят Н. е съставила АУАН № Р – 06 - 129 от 24.02.2021 г.

Въз основа на акта е издадено атакуваното НП № Р – 10 - 171 от 16.03.2021 г., от заместник председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с

което на ЗД [фирма] е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 3 000 лева за нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ.

За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в АУАН и в НП по делото са събрани и приети писмени и гласни доказателства. Показанията на свидетеля Н., дадени в хода на съдебното следствие, са логични и последователни, непротиворечиви, кореспондиращи изцяло с останалите писмени доказателства по делото, поради което въззивният съд правилно е преценил да ги кредитира.

Въз основа на така събраните доказателства, СРС е направил извод, че НП е издадено от компетентен орган и в кръга на неговите правомощия. Приел е, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а при съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. По същество на спора въззивният съд е изложил съображения, че административнонаказателната отговорност на дружеството е ангажирана правилно и че определената санкция е в законоустановения размер.

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелството, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14 – дневен срок от съобщаването му на обжалваното съдебно решение.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост е установил фактичката обстановка, което потвърждава фактите и констатациите на административния орган в проведеното административно наказателно производство. Правилни са мотивите на СРС, с които е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са издадени от компетентен орган. АУАН съдържа всички изискуеми съгласно чл. 42 от ЗАНН реквизити: посочени са фактичките обстоятелства, при които е извършено нарушението, отразено е кои нормативни правила са нарушени. В съответствие с изискването на чл. 42, т. 5 от ЗАНН изчерпателно и прецизно е посочена законовата разпоредба, която е нарушена. Въз основа на доказателствения материал по делото се установява, че издаденото въз основа на цитирания АУАН наказателно постановление отговаря на изискванията на чл. 52-58 от ЗАНН.

АУАН и НП са съставени в сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН. В случая актът е съставен в тримесечния срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН от от завеждане на щетата, а НП – в шестмесечния срок по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН, т.е. в съответствие с материалния закон и процесуалните правила.

Напълно правилни са изводите на районния съдия, че касаторът е осъществил състава на нарушението по чл.108, ал.1 от КЗ, като не се е произнесъл в срок от 15 работни дни от представянето на всички доказателства от застрахованото лице, като застрахователят е следвало да определи и изплати размера на своето задължение по предявената претенция, или мотивирано да откаже плащането по нея. След като в законовия срок не е последвало произнасяне по някой от изрично посочените начини, вкл. чрез мотивиран отказ, застрахователят е нарушил законовия текст. В случая е установено по безспорен начин неизпълнение на задължението за произнасяне по претенцията за обезщетение на щети. Административното нарушение е формално и осъществено чрез бездействие - със самото непроизнасяне в срока по чл. 108, ал.1 от КЗ. Касационната инстанция приема, че районният съдия е изпълнил задължението си по чл.13, ал.1 от НПК за разкриване на обективната истина като служебно е предприел действия по събиране на доказателства чрез разпит на актосъставителя Н.. При правилна преценка на събрания по делото доказателствен материал районният

съдия е направил правилен извод за осъществяване от касатора на състава на нарушение по чл. 108, ал.1 от КЗ.

Неоснователни са инвокираните доводи, че неправилно е наложена санкция за нарушение, извършени при условията на повторност.

Към административната преписка са приложени доказателства за това, че дружеството е било санкционирано с влязло в сила НП № Р – 10 - 714 от 23.07.2019 г. (влязло в сила на 31.12.2019 г.) за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ. По силата на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. При повторно нарушение е предвидено административно наказание за юридически лица от 2 000 до 40 000 лева., с което административно наказващият орган се е съобразил и е наложил на дружеството имуществена санкция в близък до минималния размер от 3 000 лв., като е взел предвид и периода на закъснението от 3 месеца и 22 дни.

Съдът приема, че извършеното от касатора административно нарушение не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН - такъв, при който извършеното административно нарушение, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид. Затова санкционираното юридическо лице не следва да бъде освободено от административно-наказателна отговорност. В конкретния случай извършеното деяние е застрашило обществените отношения, предмет на защита, с достатъчна интензивност, за да се приеме, че същото е административно нарушение. Наказанието е наложено в условията на повторност, каквито доказателства безспорно са налице по делото.

Противно на твърдяното в касационната жалба, решаващият състав на СРС е анализирал с необходимата прецизност събраните в хода на съдебното следствие писмени и гласни доказателства, при което по категоричен и несъмнен начин е установил фактите по делото, въз основа на които е стигнал до верни правни изводи. Следователно не са налице допуснати съществени процесуални нарушения, поради което касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение на ответника на основание чл. 63д, ал. 5 във връзка с ал. 4 от ЗАНН във връзка чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ (ЗПП) във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 80,00 (осемдесет) лева.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд – София град, Четвърти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 09.09.2021 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 7 - ми състав, по НАХД № 5207/2021 г.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], Е. 83183048 да заплати на Комисия за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер на 80,00 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.